

MIET *hém?*

Een Afghaanse moslim. Een ex-verslaafde. Een net gescheiden vader van twee zoons. Jij ziet liefde, je omgeving vooral problemen. Een relatie hebben waarvoor je je altijd moet verdedigen, hoe is dat? 'Ik weet dat hun opmerkingen voortkomen uit angst en onwetendheid, maar leuk is anders.'

'MIJN MOEDER MOEST EVEN SLIKKEN TOEN IK ALI AAN HAAR VOORSTELDE'

Mirjam Lieffering (41) is leiderschapstrainer/business coach en moeder van Indy (13) en Keanu (9). Ze heeft een relatie met de veel jongere ondernemer Ali, die bovendien uit Afghanistan komt én moslim is.

'Ali is veertien jaar jonger dan ik en Afghaan. Dat leeftijdsverschil is voor veel mensen nog wel overkomelijk. Misschien omdat hij er ouder uitziet en ik jonger schijn te lijken dan ik ben. Maar vooral het feit dat hij uit Afghanistan komt – hij woont overigens al zeventien jaar in Nederland – zorgt ervoor dat ik regelmatig te maken krijg met vooroordelen. "Oeh, weet je wel zeker dat je geen Taliban-strijder in huis hebt gehaald?," hoor ik regelmatig. Ik laat het maar, weet inmiddels dat dit soort opmerkingen voortkomen uit angst en onwetendheid. Maar leuk is anders. Ik ben zelf juist zo trots op de relatie die ik heb met deze bijzondere, interessante man. Ali intrigeerde me vanaf het eerste moment

dat ik hem zag op een congres in Antwerpen. Ik vond hem prachtig. Zijn donkere uiterlijk, zijn mooie mond. Maar vooral zijn rustige uitstraling deed iets met me.

Toen ik met hem aan de praat raakte, bleek Ali een van de boeiendste mannen te zijn die ik ooit ben tegengekomen. Hij is slim, belesen, weet veel over andere culturen en religies. Zelf is Ali moslim - hij eet geen varkensvlees en drinkt niet, maar verder is hij nauwelijks praktiserend. Maar hij kan er mooi over vertellen; als hij over de spirituele kanten van zijn geloof praat, hang ik aan zijn lippen.

Toen ik erachter kwam dat hij destijds nog maar 26 was, heb ik even getwijfeld. Ik vond dat toch wel jong. Ik was ook bang dat hij misschien wel kinderen wilde, terwijl ik al twee kinderen heb en het wat mij betreft daarbij blijft. Maar hij zei: "Er zijn al genoeg kinderen op de wereld. Ik hoef ze zelf niet."

Mijn moeder moest even slikken toen ik Ali aan haar voorstelde. Hebben moslims niet heel andere gedachten over de verhouding tussen man en vrouw? Ik verzekerde haar dat Ali juist pleit voor gelijkwaardigheid. Naarmate ze hem beter leerde kennen, werd ze minder ongemakkelijk in zijn bijzijn. Maar hij heeft haar hart pas echt gestolen toen mijn vader vorig jaar in het ziekenhuis werd opgenomen. Hij had kanker in de terminale fase. Ali en ik kenden elkaar pas een paar maanden, maar hij heeft mij in die tijd ontzettend gesteund. Op een avond bleef ik bijvoorbeeld in het ziekenhuis bij mijn vader op de kamer. Ali stond erop dat hij die nacht op een stoel in de kamer ernaast zou slapen, zodat hij in de buurt was als ik hem nodig had.

Mijn kinderen voelen zich inmiddels ook thuis bij Ali, dat zie ik als ze samen met hem huiswerk maken. Het komt mede doordat het tussen ons geleidelijk is gegaan. Eerst kwam hij over de vloer als mijn "zakenrelatie", later werd hij "een vriend" en weer later "mama's vriend". Onlangs werd ik zelf geopereerd en was hun vader er niet om ze op te vangen. Ali nam met alle gemak de zorg voor de kinderen over. Hij legde ze op bed, smeerde brood en bracht ze naar school. Ook in mijn vriendenkring is Ali volledig opgenomen, al kan het mij niet schelen wat anderen van ons vinden. Ik voel me een rijk mens sinds ik Ali heb leren kennen.' ▶

'Toen ik erachter kwam dat hij destijds nog maar 26 was, heb ik even getwijfeld. Ik vond dat toch wel jong'

‘HIJ WAARSCHUWDE ME: “JE MOET NIET MET MIJ IN ZEE GAAN. IK DRINKTE VEEL”

Journalist Isabel Michelotti (31) heeft sinds vier jaar een relatie met Tim (28). Tim was verslaafd aan drank en drugs. Hij is nu twee jaar clean, werkt als chef-kok en studeert kunstgeschiedenis.

“Tegen Tim wordt altijd gezegd: “Je mag je handen wel dichtknijpen met Isabel.” Ik zou zo graag willen dat het eens andersom was; dat anderen ook zien wat voor een mooie, lieve, intelligente man ik heb. En nee, ik ben niet degene die hem van drank en drugs heeft gered. Dat heeft hij helemaal zelf gedaan.

Tim prikkelde me vanaf het moment dat ik hem leerde kennen in mijn stamkroeg. Hij was stoer, nonchalant en had een grote mond, maar hij was ook lief. Ik vond het verfrissend dat hij *the morning after* zei: “Kom, we gaan ontbijt halen. En weet je ook al wat je vanavond wilt eten?”

Maar al vrij snel vond hij het nodig om mij voor zichzelf te waarschuwen: “Je moet niet met mij in zee gaan. Ik drink te veel en om de verkeerde redenen.” Ook een gemeenschappelijke vriend zei: “Tim is een goeie jongen, maar begin er niet aan. Het is vragen om problemen.” Natuurlijk had ik toen een einde aan onze relatie kunnen maken, maar ik had gezien dat er onder die schreeuwerige bovenlaag een lieve, slimme, bijzondere man zat die ik graag beter wilde leren kennen. Ik wilde me niet door angst laten leiden en dan later denken: wat als?

Tim is een man met een geschiedenis. Hij ging op zijn zestiende al uit huis, zijn studies en relaties strandden en bij vechtpartijen stond hij regelmatig vooraan. In het begin van onze relatie bleef hij gebruiken, om de “permanente storm in zijn hoofd,” zoals hij dat nog steeds noemt, te verminderen. Drank en coke ontspannen hem.

Ik schrok er niet direct van, maar ontdekte wel waarom coke een sluipmoordenaar wordt genoemd. Hij werd er opgefokt, agressief, depressief en grillig van. Soms maakte hij het impulsief uit om daar de volgende dag weer spijt van te hebben. We kregen steeds vaker ruzie. Aan de ene kant wilde ik hem niet laten vallen, maar ik besefte ook dat ik hem niet kon redden. Ik vond dat ik niet verantwoordelijk was voor zijn geluk en koos voor mezelf. Tim zou dat ene foute vriendje worden aan wie ik later als oud vrouwtje terug zou denken.

Onze verbroken relatie zorgde ervoor dat Tim zich vrijwillig

meldde bij de Jellinek-kliniek. Hij zat daar tussen heroïnejunks die er in mijn ogen veel slechter aan toe waren. Het deed pijn om hem daar zo te zien.

De therapeuten waarschuwden voor terugval. Maar tegen alle verwachtingen in heeft Tim het voor elkaar gekregen om vanaf dat eerste moment clean te zijn. We groeiden weer naar elkaar toe. Ik kreeg er langzaam vertrouwen in dat het hem ernst was. Ik kon niet goed overzien waaraan ik begon, maar vond het toch de moeite waard me weer voor hem open te stellen.

De onrust in het hoofd van Tim is er nog steeds. Hij werkt en studeert, heeft de neiging om honderd dingen tegelijk te doen en pas te stoppen als hij is opgebrand. We zijn op allerlei manieren bezig geweest om daar een oplossing voor te vinden. Van therapeut naar psycholoog naar coach naar psychiater. Inmiddels is de diagnose ADHD gesteld en herkennen sommige deskundigen ook elementen van autisme.

Ik vind het pijnlijk dat mensen zich blijven afvragen waarom ik voor hem kies. Tim is hét bewijs dat je door hard te knokken je problemen achter je kunt laten en iets kunt maken van je leven. Ik ben blij dat ik daar toch in ben blijven geloven.’ ▶

‘Ik vind het pijnlijk dat mensen zich blijven afvragen waarom ik voor Tim kies’

'HOE KON HIJ NOG VRIJGEZEL ZIJN? ER MOEST EEN ADDERTJE ONDER HET GRAS ZITTEN'

Martine de Ridder (26) werkt bij een uitgeverij en heeft een relatie met Bart (architect en app-ontwikkelaar). Bart is elf jaar ouder en heeft twee kinderen (5 en 8 jaar) uit een eerdere relatie.

'Al toen ik bij Bart achterop de fiets zat, voelde ik dat ik halsoverkop verliefd op hem werd. Ik had hem diezelfde avond leren kennen in de kroeg, nu bijna twee jaar geleden. Hij bracht me naar het station, maar mijn trein bleek al vertrokken te zijn. Er zat niets anders op dan bij hem te blijven slapen. We belandden op de bank van een vriend bij wie hij op dat moment logeerde en kropen dicht tegen elkaar aan omdat we het zo koud hadden. Buiten een voorzichtige kus gebeurde er die nacht verder niets.

Ik kreeg geen hap meer door mijn keel van verliefdheid en liep de hele dag rond met een grote glimlach. Tegelijkertijd vroeg ik me af

'Als ik vertel dat mijn vriend twee zoons van zes en acht heeft, reageren mensen geschrokken'

hoe het kon dat deze leuke, lieve, creatieve, aantrekkelijke en grappige architect uit Amsterdam nog vrijgezel was. Er moest ergens een addertje onder het gras zitten. Hij was getrouwd, ik wist het zeker.

Hij bleek een gescheiden vader van twee jonge zoons te zijn. Was het wel slim om iets te beginnen met iemand die zo veel baggage had? En hoewel ik mezelf nog lang geen moeder zie worden, speelde opeens ook die gedachte: stel dat ik ooit kinderen wil, zou hij die dan wel met mij willen? Gelukkig bleek al snel dat er wat hem betreft nog een heel elftal mag komen.

Aanvankelijk bleef onze relatie hobbelig, vooral omdat hij er verdriet van had dat hij zijn kinderen opeens veel minder zag. In eerste instantie was de verdeling fiftyfifty, maar na een verhuizing werd dat één weekend per twee weken. Ik kon hem op die momenten maar lastig troosten. Ondertussen stond ook ik iedere keer met tranen in mijn ogen als ze teruggingen naar hun moeder. En vlogen Bart en ik elkaar vervolgens in de haren. Toen we naar elkaar uitspraken waarom we zo chagrijnig waren – omdat we ze misten – zorgde dat voor een enorme opluchting.

Ik was altijd een flirt. Maar sinds ik Bart heb ontmoet, kijk ik niet meer naar andere mannen. Hij is de persoon die bij me past. Die rustig blijft als ik weer eens opvliegend ben. Die weet hoe hij een woordenwisseling kan laten eindigen in een lachbui. En die klaar zit met sushi en champagne als ik een rotdag heb op m'n werk. Ik vind het ontroerend lief als ik zie hoeveel hij voor zijn kinderen over heeft. Net zoals hij alles doet om mij een goed gevoel te geven. Het liefst knuffel en kus ik hem de hele dag. Als wij samen zijn, is het goed.

Als ik anderen vertel dat mijn vriend twee zoons van zes en acht heeft, reageren ze geschrokken: 'hoe oud is hij dan?' 'Dus je bent stiefmoeder?' 'Wil jij dan zelf geen kinderen?' Zelfs als ik mensen pas een uurtje ken, vinden ze het de normaalste zaak van de wereld om naar mijn kindervens te vragen en laten ze vervolgens hun vooroordeel duidelijk blijken: een relatie met een man die zoveel ouder is en ook nog twee kleine kinderen heeft, kan niet.

Soms zeggen mensen tegen me: "Als je dit voor hem over hebt, moet je wel heel veel van hem houden." Maar ik zie het helemaal niet als een offer. ■

TEKST MEREL BRONS FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN

